

1892-12-22

þÿ ^ Ä µ Á ± ³ ½ Î ¼ · À µ Á - Ä É ½ µ ³ ⁰ » · ¼

þÿ • Á µ Å ½ · Ä ¹ ⁰ ì Á ì ³ Á ± ¼ ¼ ± C o o p 2 0 0 2

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/8695>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΕΤΕΡΑ ΓΝΩΜΗ
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐκθέσεως διαφόρων
γνωμῶν περὶ τῆς ἐπικρατούσης παρ'
ἡμῖν ἐγκληματικότητος ὑπόρχει ἐλπὶς
να ληφθῶσι τέλος πάντων συντελεστι-
κά τινα μέτρα, ἐξακολουθοῦμεν δημο-
σιεύοντες ἐν τῇ «Ἀληθείᾳ» τὰ περὶ
τοῦ θέματος ἐκάστοτε ἐπιστελλόμενα
παρ' ἀνθρώπων πλείστην πείραν ἐχόν-
των τῶν τοῦ τόπου καὶ εἰς αὐτὴν τὴν
γνώμην πολλὴν σπουδαιότητα ἀποδί-
δομεν. Ἴδου τί γράφει ἡμῖν φίλος τις
ἐκ Πάφου περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Θὰ ἠκούσατε βεβαίως τοὺς ἄθλους
τῆς ἀστυνομίας μας, ἥτις ἀπεγοήτευ-
σε πολλοὺς ἔνεκεν τῶν μέτρων, τὰ ὁ-
ποῖα ἐνόμισεν ἀρμοδία νὰ μεταχειρι-
σθῆ κατὰ τῶν φυγοποιῶν καὶ ληστῶν.
Εἶναι ἀληθές ὅτι πολλάκις ἐγένοντο
παράπονα καὶ δι' ἀναφορῶν καὶ προ-
φορικῶς διὰ τὴν ἐλεεινὴν κατάστασιν,
ἥτις μαστίζει ἰδίᾳ τὴν ἐπαρχίαν τῆς
Πάφου ἔνεκα τῆς ὑπὸ τῶν κλεπτῶν
καὶ ληστῶν τρομοκρατίας καὶ παρα-
κλήσεις συγχρόνως ἐξεφράσθησαν ὁ-
πως μεριμνήσῃ ἐπιμελέστερον ἡ Κυ-
βέρνησις καὶ ἐξεύρῃ κατάλληλα μέτρα

πρὸς περιστολὴν τῶν κακῶν, οὐδέποτε
ὅμως ἐπῆλθεν εἰς τὴν ἰδέαν μας ὅτι τὰ
αὐστηρὰ τῆς Κυβερνήσεως μέτρα θὰ ἦ-
ταν ἐναντίον ἄλλων, ἐντελῶς ἰσως ἀ-
θῶν, καὶ οὐχὶ κατὰ τῶν ληστῶν καὶ
φυγοποιῶν. Οὐδεὶς ἐφαντάζετο ὅτι θὰ
ἰδῆ συφομένους πολλοὺς εἰς τὴν φυλα-
κὴν μὲ χεῖροπέδας, ἐν οἷς καὶ γέγον-
τα ἱερέα, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἐδωκαν ἄρ-
τον τῷ φυγοποιῶ Γαλλούσῃ, καὶ τού-
το νὰ διακηρύττηται ὡς αὐστηρὸν κα-
τὰ τῶν κακούργων μέτρον. Ὑποθετο-
μεν ὅτι ὁ ἐκδωσῆς καὶ ἐνταλματα συλ-
λήψεως θὰ ἐβασίσθη ἐπὶ νομικοῦ ἐδά-
φους, οἱ πλείστοι ὅμως ἀγνοοῦσι τὸν
δρακόντειον τοῦτον νόμον καὶ ὡσεὶ
ἡ Κυβέρνησις νὰ καταστήτῃ γνωστὸν
τὸν νόμον τοῦτον, ἀν τοιοῦτος ὑπό-
λη, καὶ ἀκολουθῶς νὰ τιμωρῆ τοὺς
παραβάτας. Τὰ ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ

Γεωμια

Συμμετατα

Πάφος ✓

Αστυνομία

Απ Γαλλούσῃ

Συνάκται

Νομοθεσίας

Νομοδ

ποινικῶν κώδικι σχετικῶς ἀρθρα ἀπὸ 117—122 οὐδὲν τοιοῦτον ἀναφέρουσιν. Ὑπὲρ τοῦ Ἱερῶς ἰδίως ἐγένοντο παραστάσεις πρὸς τε τὸν Διοικητὴν καὶ τὸν Ἀστυνομὸν, ἀλλ' ἢ ἀπάντησις των ἦτο, ὅτι τὰ γινόμενα εἶναι κατ' ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου καὶ οὐδὲν δικαιούται νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὰς πράξεις αὐτοῦ. Ἄρα γὰρ νομίζει ἡ Κυβέρνησις ὅτι οἱ κάτοικοι θέλουν νὰ ὑποφέρωσι τόσα χῶριν τῆς ἐλευθερίας ἑνὸς κακούργου; Ἄρα γὰρ νομίζει ὅτι εἶναι εὐκόλον ν' ἀρνηθῆ τις πρὸς κακούργον ἄρτον ἢ ἄλλην τινὸν ἀπαίτησίν του; Δὲν φαίνεται ἀκατανόητον ὅταν τιμωρῶνται οἱ κάσχοντες ἐπὶ μόνω τῷ λόγῳ διότι ἐφοβήθησαν; Καὶ τί δύναται νὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ, ὅταν σεβῶσι παραδείγματα ὅτι, ὅταν οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἀστυνομίας πρόκειται νὰ μείνωσιν ἐν τοῖς χωρίοις εἰς οἰκίαν τινα, ἐξετάζουσι πρῶτον αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα ἔχουσιν ἰσχυροὺς μοχλοὺς; ὁῦλον ὅτι καὶ αὐτοὶ δειλιῶσιν ἴσως τοῦλάχιστον μὲ τοὺς ἄλλους.

Ἡ Κυβέρνησις ἀντὶ νὰ τιμωρῇ ἐκείνους, οἵτινες ἄκοντες ποιῶσι τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ σχηματίσῃ ἐπὶ ἀδρά πληρωμῇ μυστικὴν ἀστυνομίαν, διορίζουσα ἕνα εἰς ἕκαστον χωρίον ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ ἰδίου χωρίου, οὐχὶ βεβαίως ἵνα ἀκούσῃ καταγγελίας κατ' ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι

θελον δεχθῆ ἕνα φυγόποινον εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ νὰ τιμωρῆσθαι αὐτοὺς, διότι τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὸν σκοπὸν ἀλλ' ἐν σιγῇ νὰ δείξῃ ὅτι ἐπιθυμῇ νὰ βλέπῃ τὸν κακούργον εἰσερχόμενον εἰς τὰς οἰκίας. Ἄν ὑποπτευθῆ ὅτι οἱ φυγάδες ἐν Κύπρῳ εἶχον τὴν ἀρχὴν νὰ μὴ καταλύουν ὑπὸ στέγην, ἡ Κυβέρνησις θὰ ἐθεώρει τοῦτο ὡς τὸ μόνον αἴτιον τοῦ νὰ μὴ συλλαμβάνωνται. Τοῦτου ὑπάρχοντος, ἡ Κυβέρνησις τιμωρεῖ τοὺς δεχομένους (ἐξ ἀνάγκης βεβαίως) αὐτοὺς, φρονούσα ἴσως ὅτι, ὅταν δὲν γείνωσιν ὑπὸ ἄλλην στέγην δεκτοί, τότε θὰ καταφύγωσιν ὑπὸ τὴν στέγην τῶν φύλακων! Οὐδὲν τούτου, νομίζω, ματαιότερον.

Ἡ ἰδέα τοῦ γενικοῦ ἀφοπλισμοῦ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Λεμησοῦ καὶ Πάφου εἶναι πολὺ ἀσπαστὴ παρὰ τῇ Κυβερνήσει καὶ ὁλονὲν προσπαθεῖ νὰ πείσῃ πάντας ὅτι ἐστὶ καλὸν μέτρον. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ τοῦλάχιστον φρονῶ ὅτι διὰ τοῦ μέτρου τούτου οἱ μὲν φιλήσυχοι θὰ χάσῃσι τὰ μόνον μέσα τῆς ἀμύνης ἐν ἀνάγκῃ, οἱ δὲ κακούργοι, οἱ δυνάμενοι πολυρόπως νὰ προμηθεύωνται ὄπλα, θὰ διαμαρτύρωνται διὰ πᾶσαν κατηγορίαν φόνου, ὅτι ὡς ἀοπλοὶ δὲν ἐπρεπε καὶ νὰ ὑποπτεύωνται ὡς τοιοῦτοι.

Σ. Σ. Α. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὴν μεγαλειτέραν εὐθύνην τῆς αὐξήσεως τῆς παρ' ἡμῶν ἐγκληματικότητος ὑπέχει ἡ ἐλεεινότης τῆς ἀστυνομίας· πρέπει ὁμῶς νὰ ὁμολογηθῇ εἰλικρινῶς ὅτι καὶ οἱ κάτακοὶ οὐχὶ ὀλίγον πταίουσιν εἰς τοῦτο. Εἶναι βέβαιον ὅτι πολλοὶ παρέχουσι ἄμυλον καὶ καταφυγὰν εἰς κακούργους ἐκ φόβου πρὸς αὐτοὺς μᾶλλον ἢ ἐκ συμπαιθείας, ἀλλ' ὑπάρχουσι κλειστά ἐκ μογθηροῦ συμφέροντος ἀγόμενοι, οἵτινες καίπερ ζῶντες μεταξὺ τῶν κοινωνιῶν καὶ ὡς τίμιοι περνῶντες, διάκεινται οὐχ ἥττον ἐν στεναῖς σχέσεσι μετὰ φυγοδικῶν καὶ φυγοποιῶν καὶ περιθάλπουσιν αὐτοὺς, ὑπερηφανευόμενοι καὶ γαυριῶντες ἐπὶ τῇ φιλίαι των, ἣν ἐπισείουσιν ὡς φόβητρον πρὸς τοὺς ἐχθροὺς των, θέλοντες οὕτω νὰ φαίνωνται ἰσχυροὶ ὡς ἀντλοῦντες τὴν ἰσχὺν των ἐκ τῆς πρὸς τοὺς κακούργους φιλίας. Κατὰ τῶν τοιούτων ἡ Κυβέρνησις πρέπει νὰ φανῇ ἀμειλικτός. Τὸ 4 ἄρθρον § 1 τοῦ «περὶ συνενόχων νόμου τοῦ 1888» λέγει τὰ ἐξῆς περὶ τῶν τοιούτων. «Συνέννοχος μετὰ τὴν τοῦ ἐγκλήματος διάπραξιν εἶναι, πᾶς ὅστις (μὴ ὢν ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, ὁ υἱός, ἡ θυγάτηρ ἢ ἕτερος ἐκ τῆς εὐθείας γραμμῆς συγγενῆς, ἢ ὁ ἀδελφός ἢ ἡ ἀδελφή, ὁ σύζυγος ἢ ἡ συμβία τοῦ ἐγκληματίου) γινώσκων τὴν ὑπὸ ἐτέρου προσώπου διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματος, δέχεται, ὑποστηρίζει, εὐκολύ-

νει ἢ βοηθεῖ τοῦτο, ὅπως κωλυθῆ ἢ διὰ
τὸ ἐγκλημα τοῦ συλληφῆς ἢ ἀνάκρισις
αὐτοῦ ἢ ὅπως ἐμποδισθῆ ἢ τιμωρία
εἰς ἣν οὐ καταδικάζεται συνεκεία του-
του.» Κατὰ τῶν τοιούτων δὲ θεωρου-
μένων συνενόγων τὸ ἄρθρον 8 τοῦ αὐ-
τοῦ νόμου ἐπιβάλλει τὰς ἐξῆς ποινάς:
«Ἐάν τὸ ἐγκλημα τὸ διαπραχθῆν ὑπὸ
τοῦ προσώπου τοῦ γενομένου δεκτοῦ,
ὑποστηρίχθέντος, εὐκολυνθέντος ἢ βο-
θηθέντος, ὡς προεῖρηται, καταδικάζει
τὸν αὐτουργόν, ἀποδειχθείσης τῆς ἐνο-
χῆς του, εἰς θάνατον ἢ ἀναγκαστικὰ
ἔργα. τὸ πρόσωπον, ὑφ' οὗ ἐγένετο δε-
κτὸν, ὑπεστηρίχθη, εὐκολύνθη ἢ ἐβο-

θηθῆ, ὑπόκειται εἰς φυλάκισιν μὴ μα-
κροτέραν τῶν δύο ἐτῶν. Ἐάν τοιοῦτον
ἐγκλημα καταδικάζει τὸν αὐτουργόν,
ἀποδειχθείσης τῆς ἐνοχῆς του, εἰς φυ-
λάκισιν, τὸ πρόσωπον, ὑφ' οὗ ἐγένετο
δεκτὸς, ὑπεστηρίχθη, εὐκολύνθη ἢ ἐβο-
θηθῆ, ὑπόκειται εἰς φυλάκισιν μὴ ὑ-
περβαίνουσαν τὸ ἐν ἡμισυ τῆς περιό-
δου τῆς φυλακίσεως, εἰς ἣν ὁ τοιοῦτος
αὐτουργός ὑπόκειται διὰ τὸ ἐγκλημα
του.»